

Tider har orienteret sig mod Syd og skullet orientere sig mod Syd, da den øjeblikkelige og store Fare laa mod Syd, kan ikke længere under den ganske forandrede Situation være normgivende for Regeringens Politik i denne Sag. Regeringen har jo taget grundigt fejl. Den ærede Udenrigsminister ryster paa Hovedet, han aner altsaa paa Forhaand, at det er ham, jeg vil have fat i. Regeringen har taget overmaade stærkt fejl. Jeg tror ikke, jeg træder Sandheden for nær overfor den ærede Udenrigsminister, naar jeg siger, at hele hans Politik har været baseret paa, at Tyskland vilde sejre, og at han oprigtigt talte har opfattet de Folk som Idioter, der har haft en anden Mening. (*Udenrigsministeren* [Scavenius]: Det var Højre, bag efter har de stemt for det.) Ja, jeg ved ikke, hvad det nye Højre har gjort, vi andre har i hvert Fald gjort os Umage for at stemme imod. (Afbrydelse af *Udenrigsministeren*) Ja, at det ikke lykkedes, det var altsaa Vælgernes Fejl. For Resten kommer det, den højtærede Minister her siger, ikke det ved, jeg taler om. Jeg sagde, at den højtærede Minister havde, saa vidt jeg ved, den Opfattelse, at Tyskland vilde sejre, og at de Folk, der ikke mente det, jævnt hen var Idioter. Jeg tror nok, mine Udtalelser her giver et præcist Udtryk. Jeg vil da sige til Ministeren, at det var en farlig Udtalelse (*Udenrigsministeren* [Scavenius]: Hvor er den Udtalelse faldet?). Lad mig saa sige: den Opfattelse. Den Opfattelse, jeg her har gengivet, er sikkert en farlig Opfattelse og var en farlig Opfattelse, thi som bekendt gik det lige modsat, og hele den Overlegenhed, hvormed man har bedømt Anskuelser og Stemninger her i Landet fra den Side i Ministeriet, viser sig altsaa ikke at have været bygget paa Klippegrund, den har i høj Grad været bygget paa Kviksand. Den ærede Ministers hele Betragtning styrtede sammen ved selve Krigens Resultat. Forsvarspolitikken er det heller ikke gaaet bedre. Regeringspartierne indbildte den danske Befolkning, at Danmark uden Risiko kunde afvæbne eller i hvert Fald reducere sit Forsvar til et pro forma Forsvar. Og Regeringspartiernes Ledere, forsaavidt de har haft Sæde i Ministeriet, vidste paa det Tidspunkt, at Stillingen var en helt anden, det vil sige ganske modsat, at Stillingen var den, at der tværtimod med den største Agtpaaagivenhed fra begge Sider blev set paa dansk Forsvarsberedskab, og at man tydeligt advarede imod at lade fem

være lige. Og de erfarede den 5. August, at der blev rettet en bestemt Forespørgsel til Danmark om Anvendelse af et effektivt Neutralitetsforsvar, nemlig Udlægning af Miner i Store Bælt, den bekendte Sag, som jeg ikke her skal gaa i Detailler om, men som ganske tydeligt og klart viste, at vi, Venstre og Folkepartiet, den Gang Højre, de Erikonservative, vi, der stod i Forsvarspartierne, saa rigtigt, at vi gav det danske Folk rigtige Oplysninger, da vi som vor Opfattelse af Tingene anførte, at dette, at Danmark intet Forsvar havde, kunde være farligt for Danmarks Eksistens, farligt for Danmarks Neutralitet. Det viste sig ved den paa-gældende Lejlighed, at der blev stillet Krav til dansk Forsvars Beredskab. Vi bøjede os, vi udlagde Miner, vi undgik de Konsekvenser, som en modsat Stilling vilde have haft, baade den, at vi sagde nej, og den, at vi ikke havde haft effektivt Forsvarsberedskab i vort Eje, som det Minevæsen, vi fik gennem Forsvarsordningen, betød. Regeringen har altsaa paa disse to Omraader taget grundigt fejl.

Og nu, da Regeringen staar overfor Løsningen af et Spørgsmaal, som i saa høj Grad vedrører den danske Nation, at man vel uden at være sentimental eller blive beskyldt for at være sentimental kan sige, at det udadtil er vor eneste store Sag, en Sag, som ikke alene kan berøre dansk Sind, dansk Hjertelag, men som ogsaa kan berøre dansk Villie, national Villie baade til at samle, hvad dansk er, og til at forme en Opgave for det danske Folk, der strækker sig noget videre end til den indrepolitiske Kamp, som beskæftiger Sindene og ofte ikke imponerer ved særlig Stortalen, saa møder Regeringen efter min Mening med koldt Sind. Den ærede Udenrigsminister er Udtryk for isnende Kulde i denne Sag, og denne isnende Kulde, han repræsenterer, bliver symbolsk for Regeringen, og saa naar den ærede Statsminister taler, som han talte i Gaar.

Her er der et Omraade, hvor man i høj Grad kunde ønske, at andre Mænd havde haft den ledende Stilling i Danmark, medens denne Sag drøftedes. Her er et Omraade, hvor vi for vort Vedkommende med Smerte ser paa, at Regeringen ikke har gjort, hvad den burde have gjort, for at faa sikret Afstemningsforholdene i 2den Zone i den Udstrækning, som Sønderjyderne, og som alle, der ønsker saa fri en Afstemning som muligt, har stillet Krav om, og som man skulde sy-